

[Socialministeren.]

Forslaget går ud på at lempe de gældende regler om fradrag i erstatningen til personer, der oppebærer pension fra det offentlige efter at have været ansat i offentlig tjeneste.

Den gældende bestemmelse, som findes i erstatningslovens § 24, stk. 2, hviler på det synspunkt, at det offentlige ikke bør yde fuld erstatning ved siden af pensionen. Bestemmelsen medfører, at erstatningen meget ofte falder helt bort eller i hvert fald reduceres stærkt, når tjenestemanden pensioneres.

Tiden er imidlertid løbet fra bestemmelsen i dens nuværende udformning. Dette skyldes for det første, at aktive tjenestemænd ved en lovændring i 1957 fik adgang til at oppebære erstatningen fuldt ud ved siden af lønnen, og for det andet, at de tjenestemænd, som nu berøres af bestemmelsen, har opnået fuld eller næsten fuld pensionsalder.

Det må derfor nu forekomme mindre rimeligt, at erstatningen bortfalder eller reduceres kraftigt ved pensioneringen, når den skadelidte tjenestemand har kunnet oppebære erstatningen ubeskåret ved siden af lønnen, og når han gennem sin mangeårige ansættelse har optjent sin ret til pensionen.

Ved forslaget sikres den skadelidte i alle tilfælde en begrænset invaliditetserstatning også efter pensioneringen. Dette begrundes med, at invaliditetserstatningen ikke alene kompenserer indtægtstab, men også de ulemper og eventuelle udgifter, der følger af invaliditeten. Endvidere kan erstatningen kompensere den eventuelle lavere pension, som måtte være resultatet af, at invaliditeten eventuelt har forringet tjenestemandens muligheder for advancement.

Lempelsen foreslås foretaget på den måde, at de mindre erstatninger for invaliditeter på højst 25 pct. for fremtiden ydes uden fradrag, medens de større erstatninger ikke skal kunne reduceres mere, end at de skadelidte altid bevarer en erstatning svarende til en invaliditet på 25 pct. Økonomisk betyder det, at de hårdest ramte altid vil være sikret en erstatning på for tiden ca. 6.000 kr. årlig ud over tjenestemandspensionen.

Loven om erstatning til besættelsestidens ofre blev i sin tid gennemført med enstemmighed i rigsdagen, og de skadelidte må have et naturligt krav på, at loven justeres, når der påvises at være behov herfor — også når det som her kun har betydning for et forholdsvis begrænset antal personer.

Idet jeg i øvrigt henviser til forslagets bemærkninger, skal jeg herved anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Else-Merete Ross): På de ærede medlemmer hr. A. C. Normanns, hr. Helveg Petersens, hr. Skyttes og egne vegne tillader jeg mig herved for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde.

Allerede den 4. maj 1950 fremsatte medlemmer af det radikale venstre forslag til ændring af denne lov specielt med sigte på at få de unge beskæftiget på måder, hvorved deres arbejdskraft blev bedre udnyttet ved arbejder, der kunne virke udviklende på dem og give samfundet større udbytte.

Indenrigsministeriet har allerede fundet visse nye og produktive arbejdsopgaver for de civilt værnepligtige ikke blot i statsinstitutioner, men også i humanitære organisationer.

Da det i andre NATO-lande har vist sig, at det ikke af disciplinære grunde var nødvendigt at have de civilt værnepligtige samlet i lejre, foreslås lejrene i Gribskov og Kompedal nedlagt.

Som yderligere argument skal anføres, at lejrene er dyre at opretholde, og at de lange afstande fra lejrene til de forskellige nye arbejdssteder, hvor de unge beskæftiges, både er bekostelige og tidrøvende til skade for det arbejde, der skal udføres.

Et administrativt organ under indenrigsministeriet oprettes til at varetage de civilt værnepligtiges arbejdsforhold og arbejdsfordeling, så de værnepligtiges evner og forudsætninger udnyttes bedst muligt.

Idet jeg henviser til de udførlige bemærkninger til lovforslaget som helhed såvel som til de enkelte paragraffer, skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.